استرالیا، داستان تیمی که هرگز تسلیم نشد

تبلور فوتبال در تنوع فرهنگ‌ها

فرخ حسابی/ استرالیا کشوری است که ورزش در آن صرفاً یک فعالیت تفریحی نیست، بلکه بخشی از هویت فرهنگی و اجتماعی مردم به شمار می‌رود. در چنین بستری، فوتبال اگرچه در سایه رشته‌هایی مانند راگبی و فوتبال استرالیایی رشد کرده، اما به‌تدریج جایگاه خود را تثبیت کرده است. تیم ملی فوتبال این کشور که به «کانگوروها» شهرت دارد، نمادی از این روند رو به رشد است. این نام برگرفته از حیوان نمادین استرالیاست و بازتابی از روحیه پویایی، سرعت و سرسختی در فرهنگ ورزشی این کشور محسوب می‌شود. فوتبال در استرالیا بیش از هر چیز، پلی میان فرهنگ‌ها و نسل‌هاست.

سال‌های انزوا و تلاش

فوتبال ملی استرالیا از سال ۱۹۲۲ شکل گرفت، اما به دلیل فاصله جغرافیایی این کشور با قدرت‌های فوتبال جهان، مسیر پیشرفت آن هموار نبود. حضور در منطقه اقیانوسیه اگرچه با موفقیت‌هایی همراه بود، اما به دلیل سهمیه محدود، صعود به جام جهانی همواره با دشواری‌های زیادی روبه‌رو می‌شد. استرالیا در این دوره بارها تا آستانه صعود پیش رفت، اما در پلی‌آف‌های بین‌قاره‌ای ناکام ماند. نخستین حضور در جام جهانی سال ۱۹۷۴ رقم خورد، اما این تجربه کوتاه بود و تیم بدون کسب پیروزی یا حتی گل، از رقابت‌ها کنار رفت.

عبور از اقیانوسیه به آسیا

تصمیم تاریخی برای پیوستن به فوتبال آسیا در میانه دهه ۲۰۰۰، نقطه عطفی در تاریخ فوتبال این کشور بود. این تغییر باعث شد استرالیا به‌جای رقابت‌های محدود، در مسیری حرفه‌ای‌تر و چالش‌برانگیزتر قرار گیرد. نتیجه این تحول، صعود مستمر به جام جهانی و افزایش کیفیت فنی تیم بود. از سال ۲۰۰۶ به بعد، استرالیا به‌طور پیوسته در جام جهانی حضور داشته و خود را به‌عنوان یکی از قدرت‌های نوظهور این رقابت‌ها معرفی کرده است.

نسل طلایی

جام جهانی ۲۰۰۶ را باید آغاز عصر جدید فوتبال استرالیا دانست. تیمی که در آن دوره به میدان رفت، ترکیبی از بازیکنان باتجربه و مستعد بود که توانستند تا مرحله یک‌هشتم نهایی پیش بروند. این موفقیت نه‌تنها باعث افزایش محبوبیت فوتبال در داخل کشور شد، بلکه نگاه جهانیان را نیز به این تیم تغییر داد. از آن زمان، استرالیا دیگر یک تیم معمولی نبود، بلکه رقیبی جدی برای قدرت‌های سنتی فوتبال محسوب می‌شد.

قهرمانی قاره‌ای و تثبیت جایگاه

یکی از مهم‌ترین افتخارات فوتبال استرالیا، قهرمانی در جام ملت‌های آسیا در سال ۲۰۱۵ است. این موفقیت نشان داد که حضور در آسیا تصمیمی درست بوده و این تیم توانایی رقابت در سطح بالا را دارد. استرالیا با این قهرمانی، جایگاه خود را در فوتبال قاره‌ای تثبیت کرد و به الگویی برای پیشرفت ساختاری در فوتبال تبدیل شد.

فوتبال و مهاجرت؛ آینه جامعه

یکی از ویژگی‌های منحصربه‌فرد فوتبال در استرالیا، پیوند عمیق آن با مهاجرت است. این کشور از دیرباز مقصد مهاجران از سراسر جهان بوده و فوتبال به‌عنوان محبوب‌ترین ورزش جهان، به‌سرعت در میان این جوامع ریشه دوانده است. بسیاری از بازیکنان تیم ملی، ریشه‌هایی در اروپا، آسیا و آفریقا دارند و این تنوع فرهنگی به یکی از نقاط قوت تیم تبدیل شده است. در واقع، ترکیب تیم ملی استرالیا بازتابی از ساختار چندفرهنگی جامعه این کشور است.

اتحاد در تنوع

هواداران فوتبال در استرالیا نیز ترکیبی از فرهنگ‌ها و ملیت‌های مختلف هستند که در زمان مسابقات تیم ملی، زیر یک پرچم واحد جمع می‌شوند. موفقیت‌های این تیم در جام جهانی، به‌ویژه در سال‌های اخیر، باعث افزایش چشمگیر توجه رسانه‌ها و مردم به فوتبال شده است. جشن‌های خیابانی پس از پیروزی‌های مهم نشان می‌دهد که فوتبال توانسته جایگاهی فراتر از یک ورزش ساده پیدا کند و به عاملی برای همبستگی اجتماعی تبدیل شود.

چالش هزینه‌ها

با وجود پیشرفت‌های چشمگیر، فوتبال استرالیا همچنان با چالش‌هایی روبه‌رو است. یکی از مهم‌ترین این چالش‌ها، هزینه‌های بالای حضور در رده‌های پایه است که می‌تواند مانع رشد استعدادهای جوان شود. همچنین رقابت با سایر رشته‌های محبوب، جذب مخاطب و سرمایه‌گذاری را دشوار می‌کند. با این حال، برنامه‌ریزی‌های جدید و توجه به توسعه فوتبال پایه، امیدها را برای آینده افزایش داده است.

بازگشت به صحنه

عملکرد استرالیا در جام جهانی ۲۰۲۲، نقطه عطفی دیگر در تاریخ این تیم بود. کانگوروها با صعود به مرحله حذفی، بار دیگر توانایی‌های خود را به نمایش گذاشتند و نشان دادند که می‌توانند در برابر تیم‌های بزرگ رقابت کنند. پیروزی‌های ارزشمند در مرحله گروهی، موجی از امید و هیجان در میان هواداران ایجاد کرد و اعتبار فوتبال این کشور را افزایش داد.

مسیر ۲۰۲۶؛ نسلی تازه در راه

استرالیا اکنون با هدایت کادرفنی جدید، خود را برای حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ آماده می‌کند. این تیم با ترکیبی از بازیکنان جوان و باتجربه، به دنبال تکرار و حتی فراتر رفتن از موفقیت‌های گذشته است. صعود مستقیم به این رقابت‌ها، نشانه‌ای از ثبات و پیشرفت فوتبال این کشور است. انتظار می‌رود کانگوروها در این دوره، با اعتمادبه‌نفس بیشتری به میدان بروند.

فوتبال به‌عنوان آینده ورزش

فوتبال در استرالیا امروز دیگر یک ورزش حاشیه‌ای نیست، بلکه بخشی از آینده ورزشی این کشور محسوب می‌شود. سرمایه‌گذاری در رده‌های پایه، افزایش مشارکت عمومی و رشد لیگ‌های داخلی، همگی نشان‌دهنده مسیری روشن هستند. اگر این روند ادامه یابد، استرالیا می‌تواند در سال‌های آینده به یکی از قدرت‌های پایدار فوتبال جهان تبدیل شود. داستان فوتبال استرالیا، داستان تلاش، مهاجرت، تنوع و پیشرفت است. تیم ملی این کشور نه‌تنها نماینده یک ملت، بلکه نمادی از همزیستی فرهنگ‌هاست. حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ فرصتی تازه برای این تیم است تا فصل جدیدی از این داستان را رقم بزند؛ فصلی که می‌تواند جایگاه استرالیا را در فوتبال جهان بیش از پیش تثبیت کند.

بازیکنان کلیدی نسل کم‌ستاره

برخلاف گذشته که فوتبال استرالیا چهره‌های مطرحی چون مارک ویدوکا، هری کیول و تیم کیهیل را در ترکیب خود داشت یا تیمی که با هدایت آنژه پوستکوغلو در جام ملت‌های آسیا ۲۰۱۵ به قهرمانی رسید، نسل تازه فوتبال استرالیا در لیگ‌های مختلف معتبر اروپایی چندان نماینده ندارد و نمی‌توان یک شخص خاص را به عنوان ستاره اصلی این تیم معرفی کرد. متئو رایان کاپیتان ۳۴ساله در خط دروازه با سابقه حضور در برایتون و آرسنال که این روزها تبدیل به دروازه‌بان اصلی لوانته شده، جکسون اروین کاپیتان سن‌پائولی در خط میانی که با انتقادات از سیاست‌های قطر در جام جهانی گذشته خبرساز شد، آور مابیل بازیکن گلزن تیم کاستیون اسپانیا که در سال‌های اخیر در تیم ملی عملکرد خوبی داشته و نستوری ایرانکوندا ۲۰ساله با سابقه حضور در آکادمی بایرن مونیخ که این روزها در واتفورد بازی می‌کند، از بازیکنان کلیدی استرالیا در این جام جهانی هستند.

پوپوویچ، از قهرمانی آسیا تا جام جهانی

گراهام آرنولد که در جام جهانی ۲۰۲۲ تیمش را به مرحله حذفی رسانده بود، پس از نتایج ضعیف در بازی‌های ابتدایی دور مقدماتی جایش را به تونی پوپوویچ داد و خود به عراق رفت تا این تیم برای برای دومین بار راهی جام جهانی کند. از سپتامبر ۲۰۲۴، تونی پوپوویچ بازیکن سابق تیم ملی استرالیا با ۵۸ بازی ملی و ۶گل ملی جایگزین آرنولد شده است؛ بازیکنی که هواداران فوتبال در انگلیس او را با بازی‌هایش در تیم کریستال پالاس و کاپیتانی در این تیم پیش از پیوستن به العربی قطر در سال ۲۰۰۶ و گلزنی در پیروزی ۳ بریک دوستانه استرالیا مقابل انگلیس در سال ۲۰۰۳ به یاد دارند. پوپوویچ که نقشی کلیدی در صعود تیم ملی کشورش در سال ۲۰۰۶ به جام جهانی به‌عنوان بازیکن داشت، در قامت سرمربی و پس از چندین سال حضور در لیگ‌های استرالیا، ترکیه و یونان، در میانه راه مقدماتی هدایت تیم ملی را برعهده گرفت و با نتایج نسبتاً خوبی که کسب کرد، راه را برای صعود به جام جهانی هموار ساخت. البته که باید بزرگ‌ترین افتخار او به‌عنوان سرمربی را قهرمانی در لیگ قهرمانان آسیا با وسترن سیدنی در سال ۲۰۱۴ و انتخاب شدن به‌عنوان مربی سال آسیا در این سال دانست.

پوشاندن ضعف فردی با تلاش جمعی

تیمی که از دل بیابان سر برآورد و به آسیا تکیه زد

محمدرضا رحیم‌پور/ فراتر از خط ساحلی طلایی و کانگوروهای نمادین، استرالیا کشوری است که در جدال همیشگی با «فاصله» زندگی می‌کند. فاصله از مراکز قدرت جهانی، فاصله از تاریخ مدون و فاصله از هویتی که خودش را نه اروپایی بداند و نه آسیایی. در چنین خلأیی، تیم ملی فوتبال استرالیا، ملقب به «ساکرونز»، چیزی فراتر از یک تیم ورزشی شده است، سندی است بر وجود یک ملت در قاره‌ای که گاهی فراموش می‌کند استرالیا هم بخشی از آن است.

از پشم گوسفند تا ویزای طلایی

اقتصاد استرالیا برای یک قرن بر پشم گوسفند استوار بود. پشم، طلای سفید این سرزمین، اقتصادش را در سده نوزدهم ساخت و سپس نوبت به سنگ آهن، زغال‌سنگ و گاز طبیعی رسید. امروز، استرالیا دهمین اقتصاد بزرگ جهان است، با تولید ناخالص داخلی سرانه‌ای حدود ۶۵ هزار دلار اما مسیر این ثروت یکسویه نبوده. دهه ۱۹۷۰، تورم ۱۵ درصدی و بیکاری رو به رشد، کارخانه‌های سیدنی و ملبورن را یکی پس از دیگری به تعطیلی کشاند.

در آن سال‌های تاریک، فوتبال (که در استرالیا هنوز با نام قدیمی «ساکر» خوانده می‌شود تا از راگبی و فوتبال استرالیایی جدا شود) تنها پناهگاه مهاجران اروپایی بود. ایتالیایی‌ها، یونانی‌ها، کروات‌ها و آلمانی‌ها که در دهه ۱۹۵۰ به استرالیا کوچ کرده بودند، باشگاه‌های محلی تأسیس کردند. تیم ملی در آن دهه‌ها عملاً تیم مهاجران بود، نه نماد «استرالیای بومی».

چشم‌انداز فوتبال در سال ۲۰۰۵ تغییر کرد و پس از سال‌ها سرگردانی در اقیانوسیه، جایی که تنها حریف جدی‌اش نیوزیلند بود، استرالیا به کنفدراسیون فوتبال آسیا پیوست. این تصمیم هوشمندانه، هم اقتصادی بود (درآمدهای بازرگانی از بازار آسیا) و هم ورزشی (رقابت با تیم‌های ژاپن، کره جنوبی و عربستان). از آن روز، تیم ملی استرالیا سفرش را در مسیر «آسیایی شدن» آغاز کرد. سفری که تا امروز ادامه دارد و هنوز پایان آن مشخص نیست.

عبور از «لهجه بریتانیایی» به سوی گلدکوست

در بیابان‌های خشک داخلی، بقا بدون کمک دیگری ناممکن است. در امواج بلند ساحل شرقی، موج‌سواران یکدیگر را از کوسه آگاه می‌کنند. در زمین فوتبال استرالیا نیز همین اصل حاکم است، تیم «ساکرونز» هرگز از یک ستاره جادوگر ساخته نشده، بلکه از یازده رزمنده که حداکثر تلاش خود را می‌کنند و در زمین می‌میرند.

هری کیول (ستاره سال‌های نه چندان دور) یک بار گفته: «در استرالیا یاد می‌گیری بدون عذر و بهانه بازی کنی. هوا گرم است؟ بازی کن. زمین خشک است؟ بازی کن. حریف ۵۰ هزار کیلومتر از خانه‌ات قوی‌تر است؟ مهم نیست، باز هم بازی کن.» این روحیه، میراث نسل‌های مهاجری است که با یک چمدان در فرودگاه سیدنی پیاده شدند و باید از صفر شروع می‌کردند.

فوتبال استرالیا هرگز نابغه‌ای مثل مارادونا نداشته. هری کیول به عنوان تنها بازیکن «کلاس جهانی» تاریخ این کشور، در بهترین روزهایش هم بیشتر از یک وینگر قهار فراتر نرفت اما چیزی که استرالیا دارد، «کار گروهی فشرده» است. سیستمی که در آن ضعف فردی با تلاش جمعی پوشانده می‌شود. در جام جهانی ۲۰۲۲، استرالیا با تیمی که حتی یک ستاره در سطح جهانی نداشت، به مرحله یک‌هشتم نهایی رسید و تنها با یک گل از آرژانتین قهرمان جهان باخت.

استرالیا تا دهه ۱۹۷۰ خود را «بریتانیایی گوشه اقیانوس» می‌دانست. سیاست «استرالیای سفید» که ورود غیراروپایی‌ها را ممنوع کرده بود، تا ۱۹۷۳ ادامه یافت اما موج مهاجرت پس از جنگ ویتنام، ترکیب جمعیتی را به کلی دگرگون کرد. امروز، ۳۰ درصد استرالیایی‌ها در خارج از این کشور متولد شده‌اند و ۵۰ درصد حداقل یک والد خارجی دارند.

تیم ملی دیگر آن تیم یونانی-ایتالیایی-کروات دهه ۱۹۸۰ نیست. ترکیب امروز ساکرونز از دل مهاجرت‌های افغان، عراقی، سودانی، چینی و هندی بیرون آمده. و این تنوع، درست برخلاف تنش‌های اجتماعی که در اروپا می‌بینیم، به نماد وحدت ملی تبدیل شده است. در جام جهانی ۲۰۲۲، پس از بازی با آرژانتین، عکسی از رختکن منتشر شد، بازیکنی با اصالت سودانی (عون)، بازیکنی با اصالت کروات (بچیچ) و بازیکنی با اصالت یونانی (یانیتاس) که همه پیراهن زرد استرالیا را در آغوش گرفته بودند. این تصویر در شبکه‌های اجتماعی استرالیا بیش از یک میلیون بار به اشتراک گذاشته شد. یک کاربر نوشت: «این عکس، ویزای طلایی من به آینده استرالیاست.»

> فوتبال استرالیا هرگز نابغه‌ای مثل مارادونا نداشته. هری کیول به عنوان تنها بازیکن «کلاس جهانی» تاریخ این کشور در بهترین روزهایش هم از یک وینگر قهار فراتر نرفت اما چیزی که استرالیا دارد «کار گروهی فشرده» است

معمای دوری از خانه

بزرگترین مشکل فوتبال استرالیا، جغرافیاست. بازیکنان استرالیایی برای دیده شدن باید به اروپا مهاجرت کنند. از سیدنی تا لندن، ۱۷ هزار کیلومتر فاصله است. یک پرواز دوازده ساعته به دبی و سپس هفت ساعت دیگر به لندن. تیم ملی برای هر بازی دوستانه در اروپا، باید بازیکنانی را که از سراسر قاره پراکنده شده‌اند، جمع کند. خستگی سفر، جت‌لگ و نبود اردوی طولانی، سه دشمن همیشگی ساکرونز هستند.

با این حال، همین دوری، نوعی پیوند عاطفی عجیب ساخته است. بازیکن استرالیایی در لیگ برتر انگلیس، در میان جمعیتی از هموطنان مهاجر بازی می‌کند که آخر هر هفته در بارهای لندن جمع می‌شوند و بازی تیم ملی را تماشا می‌کنند. در جام جهانی ۲۰۱۸، نظرسنجی نشان داد ۶۷ درصد استرالیایی‌های مقیم لندن، «احساس غربت» خود را از طریق تماشای بازی ساکرونز درمان می‌کنند. تیم ملی به سفیر سیار دیاسپورا تبدیل شده است.

شاید بتوان مدعی شد که استرالیا هرگز جام جهانی را نخواهد برد. جمعیت ۲۶ میلیونی و زیرساخت فوتبالی که چهارمین ورزش محبوب این کشور است (پس از کریکت، راگبی و فوتبال استرالیایی)، اجازه چنین رؤیایی را نمی‌دهد. اما ساکرونز چیزی مهم‌تر از یک جام ساخته است، پلی میان غرب و شرق، میان گذشته استعماری و آینده آسیایی، میان مهاجر و بومی.

در سال ۲۰۲۳، استرالیا میزبان جام جهانی زنان بود. تیم ملی زنان (متیلدز) به نیمه‌نهایی رسید و رکورد تماشاگر در تاریخ فوتبال استرالیا شکسته شد. پسرها نیز همان مسیر را دنبال می‌کنند. شاید در جام جهانی ۲۰۲۶، ساکرونز بتواند برای دومین بار به یک‌هشتم نهایی برسد و برای کشوری که تا ۲۰ سال پیش در اقیانوسیه به نیوزیلند می‌باخت و به جام جهانی نمی‌رسید، همین «شدن» کافیست.

Group D

استرالیا

هفتمین حضور در جام جهانی

سرمربی: تونی پوپوویچ (استرالیا)

کاپیتان: متئو رایان

بهترین عملکرد: حضور در یک‌هشتم نهایی (۲۰۰۶ و ۲۰۲۲)

رتبه در رده‌بندی فیفا: ۲۷

ستارگان: نستوری ایرانکوندا (واتفورد)، جکسون اروین (سن‌پائولی) و متئو رایان (لوانته)

برنامه بازی‌ها:
شنبه ۲۳ خرداد: استرالیا - ترکیه ۷:۳۰
جمعه ۲۹ خرداد: آمریکا - استرالیا ۲۲:۳۰
جمعه ۵ تیر: پاراگوئه - استرالیا ۵:۳۰

معرفی تیم‌های حاضر در جام جهانی

فرصت طلایی ساکروس

در بین ورزشدوستان استرالیایی، فوتبال معمولاً انتخاب اول آنها برای تماشا نیست اما وقتی پای جام جهانی وسط می‌آید، حتی در کشوری مانند استرالیا هم که اخیراً میزبان یک دوره جام جهانی فوتبال زنان بوده، تب مستطیل سبز داغ می‌شود.

تیم ملی فوتبال استرالیا که در رسانه‌های این کشور با نام «ساکروس» شناخته می‌شود، از زمان حضور در کنفدراسیون فوتبال آسیا به جای اقیانوسیه، تبدیل به پای ثابت حضور در جام جهانی شده و توانسته کابوس شکست مقابل ایران در پلی‌آف تاریخی جام جهانی ۱۹۹۸ را به باد فراموشی بسپارد.

حالا و در جام جهانی ۲۰۲۶، استرالیا در گروه تیم میزبان قرار گرفته و نسلی از بازیکنان فوتبال این کشور که چندان در تیم‌های مطرح فوتبال جهان حضور ندارند، امیدوار به این هستند تا با حضور در این گروه نه‌چندان دشوار، برای سومین بار راهی مرحله حذفی جام حذفی شوند.

نحوه صعود چگونه بود؟

هواداران فوتبال در استرالیا به همگروهی در دور مقدماتی با تیم‌های عربستان و ژاپن در دوره‌های اخیر مقدماتی جام جهانی عادت کرده‌اند و برای سومین دوره متوالی، این سه غول قاره آسیا با یکدیگر در یک گروه مشترک قرار گرفتند.

استرالیا در مرحله نخست مقدماتی هر شش بازی خود را با برد پشت سر گذاشت اما در مرحله نهایی، کار را با شکست خانگی مقابل بحرین و تساوی بدون گل برابر اندونزی آغاز کرد.

نتایجی که باعث استعفای گراهام آرنولد از هدایت تیم ملی استرالیا و حضور تونی پوپوویچ روی نیمکت به‌جای او شد و پس از آن، چهار امتیاز حساسی که از طریق تساوی مقابل ژاپن و پیروزی برابر عربستان سعودی در آخرین بازی کسب شد، استرالیا را با حضور در رده دوم گروه به‌طور مستقیم بالاتر از عربستان و اندونزی، راهی جام جهانی ۲۰۲۶ شد.

تاریخچه‌ای با دو کنفدراسیون

این دوره از رقابت‌ها هفتمین دوره حضور استرالیا در جام جهانی خواهد بود؛ دو حضور ابتدایی آنها در سال‌های ۱۹۷۴ و ۲۰۰۶، از طریق پلی‌آف و با صعود به‌عنوان نماینده کنفدراسیون فوتبال قاره اقیانوسیه رقم خورد و پس از آنکه استرالیا از کنفدراسیون فوتبال اقیانوسیه به آسیا نقل مکان کرد، در هر پنج دوره بعدی جام جهانی موفق به حضور شد. این تغییر کنفدراسیون، کیفیت رقبای استرالیا را هم در مسابقات مرحله مقدماتی افزایش داد و این موضوع کمک زیادی به عادی شدن حضور استرالیا در جام جهانی کرد.

استرالیا در تاریخ جام جهانی اما تنها چهار بازی از ۲۰ بازی خود را با برد پشت سر گذاشته و تنها دو بار در سال‌های ۲۰۰۶ و ۲۰۲۲ از مرحله گروهی صعود کرده است. در جام جهانی ۲۰۰۶، استرالیا با یک پنالتی بحث‌برانگیز مقابل ایتالیا شکست خورد و در جام جهانی ۲۰۲۲ نیز در مرحله یک‌هشتم نهایی با شکست مقابل آرژانتین قطر را ترک کرد؛ در نهایت هر دو تیمی که موفق به حذف کردن استرالیا شدند، جام را با عنوان قهرمانی ترک کردند.

مدل بازی استرالیا چگونه خواهد بود؟

در جام جهانی قطر و زیر نظر آرنولد استرالیا با سیستم ۳-۳-۴ و تمرکز روی قدرت وینگرها، شکل و شمایل هجومی‌تری داشت و به قد و قامت میشل دوک در خط حمله وابسته بود اما آنها از زمان حضور پوپوویچ روی نیمکت، تبدیل به تیمی عملگراتر شده‌اند. او در دوره مقدماتی، سیستم ۱-۲-۴-۳ را به نمایش گذاشت و در دیدارهای دوستانه پس از صعود به جام جهانی هم با به نمایش گذاشتن مدل بازی واکنش‌گرا و آرایش ۱-۴-۵ به‌عنوان سیستم پایه، رویکردی دفاعی را در پیش کرد؛ هرچند که استرالیا در ضدحملات می‌تواند یکی از تیم‌های خطرناک جام جهانی ۲۰۲۶ باشد.

رقابت دیرینه با حریف ایران

مشخصاً با توجه به سابقه طولانی حضور در قاره اقیانوسیه، فوتبال استرالیا یک رقابت دیرینه و تاریخی با نیوزیلند، اولین رقیب ایران در جام جهانی دارد و حالا مانند جام جهانی ۲۰۱۰، هر دو تیم در یک دوره از جام جهانی حاضر هستند. جالب اینکه با توجه به درگیری‌ها در یک بازی دوستانه در سال ۱۹۷۴ و دیدار پلی‌آف مقدماتی جام جهانی ۲۰۰۶، اروگوئه که کیلومترها با استرالیا فاصله دارد، یکی از رقبای این تیم در فوتبال ملی محسوب می‌شود!